

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Milá schönstattská rodino, na letošním Říjnovém týdnu vznikl nápad vydávat k 18. v měsíci krátkou inspiraci k životu ze schönstattské spirituality a k prohloubení vztahu a porozumění našemu otci a zakladateli P. Josefu Kentenichovi. Posloužit může jak každému z Vás osobně, tak vzájemnému rozhovoru v našich společenstvích.

Toto je první číslo „ad experimentum“, a proto uvítáme každou inspiraci a zpětnou vazbu jak k obsahu, tak k provedení či názvu. Dva příspěvky v tomto čísle nám poskytl P. František Jirásek z měsíčníku Dubice č. 8 a 12.

*Přeji Vám požehnané a hluboké prožití zbytku adventu, vánočních svátků a požehnaný start do nového roku. V úmluvě lásky spojený Vám na dálku posílám požehnání,
+ P. Daniel Bořkovec*

Několik podnětů z poselství P. Juana Pabla Catoggia, z generálního schönstattského prezidia na Letnice 2017:

„Postavme si našeho otce a zakladatele po dobu tohoto roku do středu naší pozornosti: jeho smýšlení, jeho zajímavou a mnohostrannou biografii a také odpovědi, které dával na výzvy církve a světa a které chce dávat i dnes, a to přes nás. Jeho rok nám dává příležitost prohlubovat k němu naše vztahy, aby v nás jeho charisma mohlo být nově ožíváno. (...) Svatý papež Jan Pavel II. nás upozorňoval na naši odpovědnost: 'Jste povoláni podílet se na milostech, které byly uděleny vašemu zakladateli, a nabízet je celé církvi. Neboť charisma zakladatele se projevuje jako zkušenost, která

působí v duši, která je pak předávána dál jeho žákům, aby podle ní žili, ochraňovali ji, prohlubovali a stále rozvíjeli dál, a to ve společenství a pro dobro církve.' (20. 9. 1985)... 50 let po odchodu našeho zakladatele do nebeského domova jsme my jako generace jeho následovníků povoláni, abychom udržovali „ducha zakladatele“ bdělým a aktuálním, postavili se znovu na základ, který on položil a odtud dávali odpovědi na výzvy dnešní doby - tak, abychom s ním byli „spoluzakladateli“.

Výňatek z vánočního kázání P. J. Ketenicha v Milwaukee ze dne 25.12.1964

Text nám může být inspirací nejen k hlubšímu pochopení významu Vánoc, ale také prohloubení modlitby ze schönstattských hodinek:

Co pro nás znamenají Vánoce? Vánoce – co znamenaly pro svět kdysi a co znamenají dnes? Mají, jak bylo dříve řečeno, obsahovat troj. Ale dnes! Ne pro dobu, která už neexistuje, ale pro dnešní dobu! Znamenají **elementární průnik království Otce a království Dítěte** do moderní doby. To však zadruhé znamená

mocný průlom Kristovy královské vlády do dnešní doby. Ne tedy to, co se stalo včera či předevčírem! A pak zatřetí přinášejí nezadržitelné **proniknutí nádhery milé Matky Boží.**

Tím před námi stojí nekonečně velký svět, svět, který se má promítat nejen do dnešní situace církve, ale do situací církve v nadcházejících dalších a dalších tisíciletích.

Známe prostou, jednoduchou modlitbu, která vyjadřuje tyto tři průniky originálním způsobem, prostým jednoduchým způsobem modlitby. Téměř se domnívám, že my, kteří jsme získali trochu porozumění pro situaci doby a světa, bychom měli v tichém rozjímání – jak jsme to činili kdysi jako děti, ale nyní s větší vroucností, s jasnějším poznáním – pokleknout před jesličkami a prostě se modlit:

Buď Bohu Otci vděčně chvála vzdána, s Marií, skrze Krista, světů Pána, ve Svatém Duchu, Dárci milostí, vším tvorstvem teď i v celé věčnosti.

Nevím, jestli hned pochopíme hluboký obsah této prosté modlitby, jestli zaslechneme, vycítíme, najdeme, že zde zaznívají odezvy těchto tří průníků, které přišly shora a

chtějí pronikat do dnešní doby, jestli je zde znovu odkryjeme.

Bud' Bohu Otci vděčně chvála vzdána.

Otci! Kdo tedy stojí ve středu ve stáji v Betlémě? Co vnímají naše smysly z vnějšku, je, že zde je v popředí Král z jesliček, Spasitel a Matka Boží. Ale za tím, nad to: Bůh Otec. My dokonce smíme říct: Co chce říci dnešní svátek dnešní církvi, co přicházející církvi? Elementární průnik Otcova království a v důsledku toho království Dítěte do dnešního světa – ne do včerejška či předvčerejška.

Bud' Bohu Otci a sice: Bud' Bohu Otci vděčně chvála vzdána....*tomu* Otci, který stojí za vším lidským děním. Otci, který drží v ruce otěže také při všem, co se ve světě děje, také za dnešních událostí, tedy v době, kdy je církev ohrožována mořskými vlnami, které jí pohazují sem a tam. Bud' Bohu Otci vděčně chvála vzdána, který tedy drží otěže pevně v ruce i tehdy, když třeba naším světem napříč procházejí východní národy a náš svět matou. Vždy: Bud' Bohu Otci vděčně chvála vzdána.

S Marií, skrze Krista, světů Pána.

Díváme se do jeslí. Vidíme Spasitele, Krista, ale vedle Spasitele jeho požehnanou Matku, vroucně se Spasitelem propojenou a spojenou. Ne nadarmo vyzvedá Písmo Svaté – ať už se jedná o mudrce nebo ať se jedná o zbožné pastýře: Vstoupili do stáje. A co vnímali, co tam pozorovali? Matku a Dítě. Matku a Dítě ve stáji vroucně navzájem spojeny.

A když potom později dostal svatý Josef pokyn, aby zachránil Dítě před vrahy, tady zní znovu pokyn podrobně: „Vstaň, Josefe, vezmi Dítě a jeho Matku!“ Jak často jsme si zde společně vysvětlovali, že Matka Boží není v řádu spásy něco vedlejšího, a to ani včera či předevčírem, ani zítra či pozítří! Oni oba patří nerozdělitelně k sobě. My ji poznáváme jako trvalou Společnici a Pomocnici Spasitele v celém díle spásy.

Bud' Otci vděčně chvála vzdána, s Marií, skrze Krista, světů Pána.

Ne tedy jen nějaká obvyklá chvála přísluší milé Matce Boží: Velká chvála! ...chvála vzdána s Marií...

Ve Svatém Duchu, Dárci milosti – nyní přichází to nejdůležitější: vším tvorstvem – celý vesmír má být vnitřně proniknut tímto trojím průnikem: Od průniku vlády Otce nebo Otcova

království, od království Dítěte, od průniku vlády Krista po elementární průnik nádhery milé Matky Boží. Jde o celý vesmír! Nejen nyní, nejen zítra, ale po celou věčnost. Tím máme v podstatě popsáno všeobecné základní nastavení, které by nás mělo v tyto dny provázet.

Nyní by stálo za námahu jít k jednotlivostem. Na čem nám nejprve záleží, poněvadž nás to patrně nejvíce pálí, je otázka: Jak tedy vlastně vypadá to Otcovo království, které se dnes zakládá, které proniklo do dnešního světa? Do *dnešního* světa!

Pak si tedy musíme připomenout, že Otec není jen nějaký Bůh, který si ve vzdálených výškách udržuje své bytí pro sebe, který by se nezajímal o dění ve světě, o dění, o osudy jednotlivých lidí, o osud měnícího se světa, o osud revoltujícího světa, jaký zítra či pozítří očekáváme. Ne, On zde stojí před námi, Bůh Otec: posílá na tento svět svého Jednorozeného Syna, tak velmi se zajímá o tento svět. A co má Jednorozený Syn z pověření Otce dělat? Má vtahovat jednotlivé lidi do svého božského charakteru: Má z nich utvářet děti Otce, má se starat o to, aby děti ve svém celku představovaly království

Dítěte, ve kterém vládne a triumfuje Bůh Otec. – Pravdy, o kterých víme, které nás však zřídka hluboce uchvátí. Slyšíme to přece, jak sám Spasitel neúnavně ohlašoval poselství o Bohu Otci, tím však také zároveň poselství, kterým zájmem je věčný Bůh Otec prodchnut, jak se zajímá o osudy lidí. (...)

On, Spasitel, byl Otcem poslán na tuto zemi, tak velmi se Bůh Otec o zemi zajímá. Svého Jednorozeného Syna (poslal)! „Ty jsi mi dal tělo...Hle, Otče, přicházím, abych splnil tvou vůli.“ A celá životní práce Spasitele se v posledku soustředila vždy na jedno: Chtěl zjevit světu jméno Otce. Tím však také současně chtěl vždy znovu přivádět k poznání, jak se Bůh Otec zajímá o každého jednotlivého člověka a u každého jednotlivého člověka o každou malou i tu nejmenší maličkost: Ani jednou nám nespadne vlasek z naší hlavy, aby to neodpovídalo jeho plánu. A On chce – ano, Spasitel to výslovně vyzvedá – těžkosti mezi lidmi, aby byli skrze tyto těžkosti puzeni znovu padnout do náruče věčného Boha Otce. On – tak bychom mohli učení Spasitele shrnout – on vyzvedá, že Bůh Otec navrhl gigantický plán světa i života. Je to plán lásky, plán moudrosti, plán Všemohoucího. On jej navrhl a

přítom předvídal každou malou i tu nejmenší drobnost. On jej navrhl a uskutečňuje jej v průběhu staletí, v průběhu doby. V tomto plánu je také zaregistrován dnešní svět a situace dnešní církve. Je do něj patrně také vtaženo, jak k nám budou dříve nebo později přicházet východní národy. Všechno je v něm obsaženo. Jak musí být takové vědomí útěšné! Proto, čím bychom se měli všichni stát? **Čím by se měla pro nás stát velká milost, vánoční milost? Abychom se my všichni společně stávali jedinečným způsobem dětmi Otce nebo dětmi Boží prozřetelnosti.**

A když nyní nahlédneme do života, podíváme se na náš vlastní život, jak často musíme pak říci: Jak je to těžké, být v takové době dítětem Boží Prozřetelnosti, dítětem Otce! Jak je to těžké, v takové době říci: Bud' Bohu Otci vděčně chvála vzdána, také tehdy radostně vzdána, když mu nerozumím! Nesčetně mnoho lidí, také ušlechtilých katolíků, neúnavně vyzvedávají a konstatují: Když uvažuji nad životem – to má platit především o nás, kteří jsme se plavili z jedné země do druhé –, jak často musím pak doznávat, že to vypadá tak, jako kdyby milý Bůh usnul. Vypadá to tak, jako kdyby podle své libovůle

neměl žádný zájem o dnešní národy, o zmatek v národech, jako kdyby neměl žádný zájem ani o můj vlastní osud. A jak často slyšíme z jistých stran větu: Pryč s ním! On vůbec neexistuje! On je skutečně jen jedna velká iluze! Proto pryč s ním! On musí být zavražděn, neboť on je opravdu velká překážka pro náš rozvoj a pro utváření doby a pro utváření světa! A v takové situaci nyní neochvějně opakovat: Ano, Otče, ano! Ať se děje stále tvá vůle, ať už mi to přináší radost nebo trápení či bolest. Jaká je to velká milost! A tak mi připadá, že bychom si měli toto, milí posluchači, vyprošovat jako zvláštní vánoční milost: milost stávat se znovu opravdovými dětmi Boží Prozřetelnosti; věřit, že Bůh Otec drží nitky našich životů ve své ruce, a že všechno, co se děje, směřuje v posledku k tomu, co je pro nás nejlepší.

Tak bychom chtěli pokleknout v duchu před jesličkami a prosit o milost:

Ježíšku, Děťátko Boží, postarej se o to, abychom my všichni, všichni bez výjimky, abychom zejména my, kteří se zde neděli co neděli shromažďujeme, abychom ve zmatku dnešní doby zůstávali pevní a abychom znali jen ta jediná slova: Ano, Otče, ano! Ať se

uskutečňuje stále tvá vůle, ať už mi přináší radost nebo zármutek či bolest. Ano, Otče, přijď království tvé (Mt 6,10), Otcovo království a tím také království Dítěte.

To by tedy měl být také obsah mého vánočního přání našemu společenství. Když si dnes vzájemně přejeme požehnané vánoční svátky, pak to znamená, že si vyprošujeme a vyžebrováváme milost, abychom zůstávali ve všech situacích našeho života věřícími, Otcovými dětmi, důvěřujícími v Boží Prozřetelnost a abychom se jimi stávali stále více. Amen.

Převzato z řady knih pod názvem Aus dem Glauben leben - kázání otce Kentenicha z jeho pobytu v Milwaukee. Tento výňatek je z knihy č. 15, str. 157.

Zde ještě pár otázek a podnětů k zamyšlení a uvedení do života:

- co mě v textu zvláště oslovilo?
- co mohou Vánoce říci dnešní církvi a společnosti? Co mohou říci naší rodině?
- jak může vypadat to Boží království, které přichází skrze narození Ježíše Krista?

- co nám může pomoci, abychom se stávali dětmi Boží prozřetelnosti?

- dokážu Boha chválit i v těžké situaci?

Pokud si čtete text s někým, můžete se vzájemně obohatit o to co vám dal. A dále se zamyslet nad tím, jak byste mohli ve smyslu „nic bez Tebe, nic bez Nás“ něco z toho svěřit o Vánocích Bohu a Marii a alespoň v malém to zkusili uskutečňovat...

Jak nás v textu P. Kentenich vyzývá, můžeme v tichém rozjímání, nyní s větší vroucností a jasnějším poznáním, jako rodina pokleknout před jesličkami a prostě se pomodlit:

Bud' Bohu Otci vděčně chvála vzdána, s Marií, skrze Krista, světů Pána, ve Svatém Duchu, Dárci milostí, vším tvorstvem teď i v celé věčnosti.

Nebo se také pomodlit modlitbu zvýrazněnou kurzívou na straně 5-6

vydává Schönstattské hnutí
www.schoenstatt.cz